

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

איטי
עודד בן־דורי
צביה גולן
רובי גורדון
נועה לקס
עמית נגלר
חיים ספטי
יוסיפיה פורת
נורית צדרבוים
ענת קוריאל

10:10

גיליון 10 | יוני 2016, סיון ה'תשע"ו

גיליון עשירי מתחיל...

אנו שמחים לפרסם את הגיליון העשירי של ירחון השירה והספרות 'מוטיב' בנושא "10: 10" – עשרה גיליונות, עשר יצירות.

בגיליון חגיגי זה בחרנו עשר יצירות מתוך כלל היצירות שהופיעו בגיליונות הקודמים של הירחון לציון עשרה גיליונות.

קריאה מהנה,
אלירן דיין, יאיר בן-חור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

אני הולכת למספרה. כל הלילה לא עצמתי עין, היו לי תכניות, ראיתי את עצמי בשער קצוץ לגמרי, ואחר כך ראיתי את עצמי בתלתלים, סלסול, פרמנט, יש לזה הרבה שמות למראה הזה של כבשה. אולי כדאי, לא יודעת, מנסה לדמיין איך אראה בתספורת חדשה לגמרי ולא מצליחה להחליט מה כדאי. בבוקר אני רצה לעבודה וישר משם קובעת תור למשה הספר.

“בטח, מותק, תבואי בשלוש, מותק, אני יקבל אותך מהר, לא תחכי הרבה, אולי גם מניקור באותה הזדמנות, מותק?”

אני מגמגמת משהו, מתאפקת בכוח לא לתקן לו את העברית, מן הרגל כזה אצלי, והוא ממחר להרגיע: “לא, בטח שלא חייבת, אז קבענו בשלוש, ביי מותק.”

מותק מגיעה בדיוק בשלוש, ומשה קצת עסוק: “כבר אתך, נשמה,” הוא אומר לי, ומבקש מאורטל לחפוף לי. “לא קוראים לי אורטל, קוראים לי אורית,” היא אומרת לו בכעס, והוא צוחק: “לא קוראים לך בכלל, את באה לבד.”

משה הוא היחיד שצוחק מהבדיחה של עצמו, ואורית מסבנת לי את הראש וחופפת לי בציפורניים, ואני שותקת גם כשזה קצת כואב וגם כשהמים קרים לגמרי, כי אורית עצבנית מספיק, אני לא צריכה לעצבן אותה עוד. משה מתפנה אליי, עומד מאחוריי ומסרק לי את השער לכיוונים מוזרים: “יפה לך ככה, מותק, אני ממליץ ככה, נשמה, קצת צבע וכמה פסים בצבע אחר, זה מודרני, את תהיי צעירה בכמה שנים טובות, בעלך ימות עלייך ככה, מותק, תבואי מחר לספר לי מה הוא אמר...”

הוא מדבר בלי הפוגה וגוזר, מסלסל, צובע, מורח פסים, שוטף, רוחץ ומייבש. אני חדשה במראה, והתענוג יקר למדי: “אבל תראי, נשמה, את ממש חדשה בתוך שעתיים.”

מה אני כבר יכולה לעשות מול טיעון כזה מוחץ, חוץ מלשלם ולהתפלל שהתוצאה שווה את המחיר המופקע? משה מבטיח שזה לחפוף וללכת, בשפה שלו המיוחדת זה נשמע כמו wash and go, ממש פרסומת לשמפו. אני מגיעה הביתה, ויוסי מסתכל בי במבט מוזר, ודקה אחר כך הוא כבר בעיתון שלו ושואל כבר כך אגב: “כשביל מה זה היה טוב?”

אני בולעת את הרוק ואומרת:

“זה טוב לי, יוסי, אתה לא אוהב את זה?”

יוסי עונה:

“זה טוב בעיקר לכיס של הספר המהולל שלך שלא אתפלא אם יצליח לפתוח בקרוב עוד סניף, אם יש לו עוד כמה לקוחות כמורך הוא מסודר.”

* יצירה זו הופיעה בגיליון 1 - “התחדשות”

קרירות נעימה, כזו שלא הייתה כאן זמן רב קיבלה את פניה של עידית כשיצאה עם שחר לצעידתה היומית. בשמים שטו עננים אפוריים וכיסו את הבוקר באפלולית דלילה, וזוג דוכיפתים יפהציצית ניקר בחלקת הדשא ותר אחר מזונו. היא ירדה אל החוף ופרשה את זרועותיה לצדדים לנשום לתוכה את האוויר הצח ואת ריחו המלוח של הים. סימני הסתיו כבר כאן, ועוד רגע יפנה הקיץ הצהוב את מקומו ללובן החבצלות ולזקיפות החצבים, והוא ידיף ניחוח של גשם ראשון.

חילוון יצא מתוך הקונכייה והיא הביטה בו רגע והרהרה ביום שלה. כשיצאה עדיין ישן, גופו מכווץ בתנוחה שבלולית ועל פניו ארשת זעופה. אתמול כשהציעה לו לרדת אֶתה אל החוף, 'ללכת יחפים על החול ולהשתכשך קצת בים כמו פעם', הגיב בקול גבוה וצורם ואמר שהוא לא 'מת' על הים ולא סובל את החול שנדבק בכל הגוף. היא שתקה והניחה לו לחזור לקונכייה שבנה לעצמו, מזהה אותות של סערה מתקרבת, בעבוע פנימי המפעפע בתוכו כמו ים גבהגלי בחורף. חשרת העננים הפתאומית בין הקיץ לסתיו, הצמחייה הכמושה ועלי הכותרת המשפילים ראש כמודיעים בהכנעה על הסתלקותו של האביב הפורח הכניסו אותו למה שהפסיכולוגים כינו 'דיכאון עונתי' והפכו אותו לאיש אחר. לפעמים הייתה נשכרת ומבקשת לברוח רחוק. ממנו, ממצבי הרוח שלו ומעצמה. ופעם אחת אף הכינה מזוודה והכניסה בה קצת בגדים, מגבות וכלי רחצה וגם כמה ספרים. היא התניעה את המכונית נחושה במסעה, אך אחרי קילומטרים אחדים עשתה פניית פרסה וחזרה אליו. הרי קראה אותו כספר פתוח וידעה שהכול זמני ואחרי שהסתיו ייכנס למסלולו הכול יעבור והוא יחזור להיות יורם שהכירה.

עידית החלה בצעידה והים נפרש אליה כמפה תכלכלת. עשרים שנה היא מביטה בו מהמרפסת ועדיין התפעלה מיופיו: מהשתנותו מרגע לרגע ומְעוּנָה לעוּנָה, מהשקיעות בסתיו ומהזריחות באביב שאינן דומות לשקיעות ולזריחות של הקיץ.

עכשיו קרא לה הים והזמין אותה לשחות בין גליו השקטים. בחלק זה של רצועת החוף כמעט לא היה איש, מלבד זוג רוכבי אופניים ושלושה נערים שהתאמנו בריצה לקראת קורס צבאי, שחלפו על פניה במהירות. רוב משכימי הקום העדיפו את החלק הדרומי המטופח עם הטיילת שהעירייה השקיעה בה כספים רבים ועתה הודתה על כך. היא פשטה את בגדיה המיוזעים וקפצה אל המים, צוללת בתו מימיו הצלולים ובין הדגים הכסופים ששחו בעצבנות מבוהלים מנוכחותה.

מעליה שטו עננים אפורים באיום. גם הרוח התחזקה והים הרגוע שינה באחת את פניו. טיפות גדולות של גשם החלו לרדת, הכו על המים והיא שמה לב שהתרחקה מהחוף. עידית החלה לחתור בכל כוחה אך הגלים הגבוהים סחפו אותה אָתם. עידית נחלשה.

"הי, את!" מותשת הרימה את ראשה אל האיש שעמד על סירת דייגים קטנטנה שהתנדנדה על הגלים והתקרבה אליה. הדייג הושיט לה יד, גרר אותה פנימה והיא נשכבה על הקרקעית הרטובה רועדת כולה.

”קחי, תתנגבי.”

אמר וזרק לה מגבת, מפנה את פניו ממנה נכרך מגופה העירום.

”איזה מזל שהיית בסביבה!”

”מזל?” גיחך, ”אל תסמכי על המזל אף פעם.”

האישה הגביר את מהירות הנסיעה ורעש המנוע גבר. היא שתקה רגע והידקה על גופה את המגבת.

”איך אוכל להודות לך?” שאלה.

”את רואה את האישה ההוא, שם?” היא הנהנה, ”תודי לו, הוא הזעיק אותי.”

בין כה וכה הגיעו לחוף ויורם זינק לקראתה מגונן עליה מפני הגשם במטרייה גדולה. הוא לא אמר דבר, והיא לא שאלה איך ידע. ידו חבקה את מותניה וידו השנייה אחזה במטרייה, וכך חזרו הביתה. הסתיו הגיע.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 2 - "עונות"

עונת מלחמה | נורית צדרכובים

לְיָמִים לְמַדְתִּי לְדַעַת:

בְּקִיץ נִכְנַס לְחֹדֶר אֶטוּם אוּ לְמַקְלָט

כִּי הִשְׁמַשׁ בְּמַלּוֹא חֶמֶה דוֹחֶפֶת

אִמָּה לְמַלְחָמָה בְּרִצּוֹנָה וְשָׁלֵא.

לְיָמִים לְמַדְתִּי לְאַהֵב לְקַח טוֹב

גֶּשֶׁם רָטֵב, חֶרֶף עוֹרְעָמֵי שָׁמַיִם

עַל פְּנֵי מַשָּׁח, פָּגְזוּ וּמְרַגְמָה.

בַּחֶרֶף נִכְנַס לְחֹדֶר אֶטוּם וְחֵם

שָׁלֵא נִרְטֵב עַד לְשֹׁד עֲצָמוֹת

בְּקִיץ נִסְגָּר בְּכָאֵב חִלּוֹן וּמַקְלָט

שָׁלֵא נְמוּת.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 2 - "עונות"

נדודי שינה | איטי

לו רק נדעתי
לאן
נוֹדְדָת
השנה,
הייתי רודפת
אתריה
(אפלו ישנה)
לנוד נמד בחשך.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 3 - "נדודה"

נימי אהבה | חיים ספטי

והאיל והאילה אמרו קולות אהבה
ומעל נמל אהבתנו רחפו קולותיהם
שקיו לרוח אחת
דבקים זה בזה
בתשוקה.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 4 - "נוסטלגיה"

בדרך לסנט אלנה: פרנקה הזמינה אותנו לביתה. קר היום במיוחד, הרוח צולפת ומקפיאה את הפנים. אני עטופה במעיל צמר שחור וארוך ששולי שרווליו אדומים. המעיל הזה הוא כמו שמיקה, ואני לא זזה בלעדיו מאז הגענו. אני לוקחת איתי גם מחברת לכל מקום, היא פתוחה על רגליי במהלך השיט. פרנקה מקבלת אותנו בשמחה ובנשיקות על הלחיים. היא אומרת שאנחנו קפואים מן החוץ ואמי לא לבושה מספיק חם לטעמה, והיא עלולה לחלות, הרי קר כל כך.

כמה דקות לאחר שהתיישבנו בפנינת האוכל, היא מגישה לנו עגבניות מיובשות חלוטות בשמן זית, מקלות גריסיני פריכים ושלושה סוגי גבינות שהיא מציינת את שמותיהן: סטרקיננו, אסיאגו ופרמזן. אנחנו אוכלים בעזרת קיסמים ושותים יין מתקתק ותוסס. לאחר האוכל פרנקה מביאה לשולחן אלבום חום גדול, מתיישבת ליד איתמר ומסבירה לו על התמונות. כולנו יושבים סביבה ומקשיבים. בתמונה אחת מצולמים שני תינוקות: פרנקה ואבא בני פחות משנה, לבושים באותה כותונת לבנה ששרוליה תפוחים. הם דומים להפליא בתמונה הזאת. ההבדל היחיד בניהם הוא שאת שערותיה של פרנקה מקשט סרט, קשור כמו פרח. עוד תמונה מרתקת אותי: אני מזהה בה מיד את סבי וסבתי. היא מזעיפה פנים כאילו הכריחו אותה להצטלם, ואילו בפניו יש המון רוך והוא מחזיק בזרועה כמו כדי לרצותה. פרנקה מראה לאיתמר תמונה מימי צעירותה, כשהייתה סטודנטית לספרות אנגלית בלונדון. הוא אומר לה שהיא יפה מאוד ופרנקה נצמדת אליו ומניחה את ראשה על כתפו.

מחשבותיי נודדות ליום שבו טיילתי עם פרנקה לראשונה. הייתי בת שתיים-עשרה, היא ביקשה מהוריי רשות לקחת אותי למרכז העיר, ושם קנתה לי חולצה שאני שומרת עליה עד היום. חולצה בהירה, מנוקדת קלות ורק אם מביטים בה היטב רואים שהנקודות מתלכדות לציור נוף הררי. באותו טיול שאלתי את פרנקה בסקרנות ילדותית: "איך קוראים לבעלך?" והיא חשבה ואז ענתה לי: "אין לי בעל, אני אוהבת אישה שקוראים לה מריה". התשובה שלה הכתה בי, הייתי צריכה לסדר את ידיעותיי על עולם הרגש מחדש. אחר כך, כשגדלתי תפסתי את הווידוי הזה כמחמיא מאוד. היא סיפרה לי על מריה כי לא ראתה בי את הילדה הקטנה, אלא את האישה שיום אחד אהיה. המתנה שהיא קנתה לי קיבלה לפתע נוסף רומנטי.

ביתה של פרנקה הוא אחד הבתים המסודרים והנקיים שראיתי בימי חיי. הוא אינו גדול, אך מכיוון שלכל פריט בו נמצא מקום מדויק נדמה שיש די והותר מקום. הבית אינו עמוס ולא חסר בו מאום. מעט חפצי נוי ממורקים מאבק, לא מזדקרים מול העיניים אלא מבצבצים כפרחים. אני מביטה בספרייה המסודרת, ורואה בעיקר ספרי אמנות ושריה. על שולחן הכתיבה הקטן מפת תחרה לבנה, מסוג המפות שהנשים הזקנות רוקמות באי ברנו. על המפה יומן רחב ועליו בדיוק באמצע מונח פנקס קטן וסגור באבזם.

פרנקה מלווה אותי למרפסת ומראה לי את הגינה המטופחת שלה. רק סוכת הגפנים עירומה והיא תשוב ללב לב ולתת ענבים בעונה החמה. היא מצביעה על פרחים לבנים וקטנים הנראים רעננים כל כך ואומרת שהיא לא זוכרת את שמם, אך אלו הם פרחי חורף, ככול שקר יותר, הם נעשים יפהפיים יותר.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 5 - "עדות"

החצר מלאה עציצי חרס מרוסקים שלא עמדו ברוחות. וסמרטוטי רצפה, שפע סמרטוטי רצפה, כאילו כל עקרונות הבית השתגעו מהסופה והחליטו שדי להן. השמים אפורים-בהירים, כמעט נוטים ללבן, שילוב של זיהום אוויר ועננות. הגשם שיורד מטונף ובוזי. הימים האלה של מזג אוויר מתריס מזכירים לי את הפעם הראשונה שבה נשארתי לבדי.

שנת הלימודים רק החלה והחורף הקדים את בואו. גשם ירד בסוף יום לימודים ארוך. מישהי התנדבה להחזיר אותי, איזו אימא עם יד מנומשת שמשכה אותי לסובארו לבנה.

כשהגעתי, עמד בבית ניחוח מרק עוף שבושל בלי חשק. אימא שלי עמדה במרפסת השירות ועישנה 'טיים'. זו הייתה הגלות הקטנה שלה באותן שנים, כי אבא שלי אסר עליה לעשן בבית.

היה לה גב זקוף עם עמוד שדרה שבלט החוצה. נהגתי לספור את החוליות שבו בזמן שאכלתי, בכל פעם הגעתי למספר שונה.

"היי קוקי," היא הסתובבה והצביעה על צלחת המרק שהתקררה על אדן החלון, "חכי רגע." היא כיבתה את הסגריה על אחד הסורגים וסחבה את הצלחת באטיות אל השולחן. אחר כך פתחה את המקפיא והשאירה שם את ראשה לזמן-מה תוך שהיא ממלמלת לעצמה שמות של מוצרים חסרים.

"שכחתי את המעיל," אמרתי לה בעודי מנסה לדווג חתיכת גזר מן המרק. היא סגרה את דלת המקפיא בפתאומיות שהקפיצה אותי ממקומי.

"חבל מאוד!"

הלכה לחדר השינה וחזרה משם עטופה.

"אני הולכת לכיתה שלך להחזיר אותו. זה ייקח עשר דקות."

"אני אשאר לבד?"

"למה שכחת אותו? אבא אמר לך שזה יקר."

"אני..."

"עשר דקות."

הדלת נטרקה ונשארתי לבדי לראשונה. קשה לי להגיד שעשיתי משהו אחרת בגלל זה. המשכתי לאכול והתעלמתי מחתיכות העוף. דמיינתי שאמי במרפסת מעשנת כהרגלה וכך לא נכנסתי לבהלה מיותרת.

לפני לוח הזמנים, הייתי אמורה להכין שיעורים. לא התכוונתי לוותר לעצמי, ידעתי שאבי יבדוק הכול בערב.

עוד לא ממש ידעתי לקרוא שעון אך אחרי השאלה השנייה בתורה, הרגשתי שעבר עידן ועדינים. התקרבותי לחלון הגדול בסלון כדי לראות אם אמי בדרכה חזרה. היא לא הייתה.

מצאתי אותה יושבת על גדר האבן בחצר בניין ממול, אוחזת במעיל שלי, ובוהה. לא הבנתי במה.
רצייתי לקרוא לה, להגיד לה שהתבלבלה בבניין אך משהו מנע ממני.

הסתכלתי בה והדקות חלפו. היא חשבה על משהו שיכולתי לדעת מהו אך לא נתתי לעצמי לדעת באמת,
כדרכם של ילדים.

קשה להגיד כמה זמן עבר, בסופו של דבר הגשם חזר והיא עלתה הביתה.

“לקח זמן אבל בסוף מצאו אותו בחדר של השרת.”

שתקתי בעודה מכניסה את המעיל לארון.

כבר חשבתי שיצאה מחדרי אל עיסוקיה ואז שמעתי לחישה מאחוריי:

“בואי לא נגלה לאבא ששכחנו, טוב?”

* יצירה זו הופיעה בגיליון 6 - “סודות”

במדבר | עורך בן-דורי

מְשִׁפָּה

עוֹמֶדֶת עַל גֶּשֶׁר

מְחַקָּה

לְשִׁטְפוֹן.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 7 - “בין הים והמדבר”

מול הים, בוהה באינסוף – או במה שהוא חשב שנראה כמו האינסוף – הוא יושב. האור האדום שנשבר מהשמש הנמוכה והרחוקה ליטף את פניו. אולי בעצם זו הייתה הרוח המתעוררת של הסתיו. כיסא הפלסטיק של הטיילת לא היה מאוד נוח, אבל הוא לא הרגיש את זה. 'מחר אני אהיה כל כך רחוק מכאן...'. חשב.

היא עמדה מולו. היה ברור שהיא הגיעה לשם איכשהו, אבל לו היה נראה שהיא פשוט הופיעה שם פתאום. בתחילה היא הייתה רק צללית, כי השמש הייתה מאחוריה. הרחק מאחוריה. בהדרגה התרגלו אישניו לחשכה הפתאומית הזאת, ודמותה החלה להתבהר, כמו חדר מדרגות חשוך אחרי שנכבה בו האור פתאום. 'כמו פיידאין בסרט ישן...', הוא ניסה לתקן, אבל היא שוב הפריעה את רצף מחשבותיו.

"ערב טוב לך"

"ערב טוב גם לך"

"אני מפריעה לך?"

"בכלל לא", הוא אמר והתמקד בפנים שלה. היא הייתה הדבר היפה ביותר שהוא ראה אי פעם, אף שמעולם לא דמיין אישה יפה באופן שזו שעמדה מולו נראתה.

"אפשר לשבת?", שאלה. הוא הפנה את מבטו הצדה, וראה שממש לידו ניצב עוד כיסא פלסטיק לבן. הוא היה מוכן להישבע שלפני כן לא היה שם כיסא חוץ מזה שעליו ישב.

"מה אתה עושה?", שאלה אותו.

"אני מלאך", אמר לה, למרות שזה לא היה יכול להסביר כלום. היא לא הרימה גבות בפליאה. היא גם לא אמרה שום דבר. היא הביטה בו לרגע, ואז הפנתה את ראשה והביטה אל האופק הרחוק. גם הוא הפנה את מבטו לשם, והם כאילו הביטו באותו דבר, למרות שזה היה האינסוף – והאינסוף הוא לא משהו שאפשר למקד עליו את הראייה.

"אני נוסע מחר רחוק מכאן", הוא אמר פתאום, והערב שינה את פניו מאדום לשחור. השמש שקעה כבר לגמרי, והחושך התחזק. 'התעצם', ניסה שוב לתקן, וראה אותה מולו. בעצם ראה רק את פניה – גדולים-גדולים. 'שוב היא מפריעה לי לחשוב, היפה הזאת...', הצליח לומר לעצמו. לה הוא אמר פשוט, "את יפה מאוד. הכי יפה".

הפנים שלה הוארו בצבע סגול חזק מולו. פיה נפתח והיא אמרה: "לא. אני לא הכי יפה. יש יותר יפה". שניהם שתקו. 'שתיקה לבנה חתכה את הערב האפל...', סינן במחשבתו.

"הרעישה", היא אמרה, "שתיקה לבנה הרעישה את הערב האפל".

הוא המשיך להביט בפניה, גדולים וסגולים מולו, מסתירים את הים והשמים.

"זה באמת יותר מוצלח – הרעישה – את צודקת", הוא לחש.

שניהם שתקו שוב.

בשתיקה הזאת הוא שמע את גלי הים מתנפצים על החול האדיש.
'אדיש', חשב. 'מדוע החול לעולם לא מתנפץ אל הים? גרגירי חול עפים באוויר, נשברים אל תוך המים...'

"זה קרה פעם", ענתה לו.

הוא התרגל כבר להפרעות שלה. היא המשיכה לדבר, והפה הענקי שלה מולו היה אדום ומלטף.

"ראיתי את זה פעם. החול התנפץ אל הים". אמרה.

הוא לא שאל איפה או מתי. הוא ניסה לחשוב מה לענות לה, ניסה לדמיין משהו שייראה כמו חול וים.

פניה הסתירו לו את הים האמתי שמולו.

"למה אתה חושב שזה אמתי?" שאלה אותו בהתגרות, "אולי גם הים הזה לא אמתי... אל תיקח שום דבר

כמובן מאליו".

"אני לא... ", ניסה לענות, וראה את פניה מתקרבים אליו יותר.

את הגלים כבר לא שמע.

"אתה לא חושב על זה, אבל אתה עושה את זה. כל הזמן אתה עושה את זה", אמרה לו.

שניהם שתקו, הפעם לזמן קצר מאוד.

'דממה כזאת כבר לא...', ניסה לחשוב.

"שקט! אתה מפריע לי לחשוב!",

אמרו הפנים הענקיים שמולו.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 8 - "בין מציאות לחלום"

קניתי לילדים זברה. מיני זברה. זברת פוני כזאת.

אין לנו בית פרטי והילדים לחצו שהם רוצים חיית בית. אז אחרי אפיקומן אחד וארבעה ימי הולדת, נשברתי. התנאי היחיד שלי היה שאני בוחר את החיה. נסעתי למושב ברמת הגולן. חבר של חבר מהמילואים המליץ. יש שם חווה של זברות פוני. זה גם ממש התאים לאופי שלי: שחור-לבן. או שמביאים את החיה שאני רוצה או שלא מביאים אף חיה.

תאמינו לי, אין כמו זברת פוני. הפרווה שלה לא נושרת, היא לא משמיעה קולות. שקטה. הכי שקטה. זברת פוני גם לא אוכלת שום דבר שבמטבח שלנו לא אוכלים. בשבת הראשונה נתנו לה את הקוסקוס של חמותי, והיא טרפה את זה כמו כלום.

בהתחלה לילדים היה קשה. הם לא ידעו מה לעשות אֶתה ואיך משחקים אֶתה. אבל... מה אני אניד לכם, אין כמו זברת פוני! אתה מטייל אֶתה בערב בפארק והכלבים לא מעזים להתקרב אליך. אין מעבר חציה אחד שאני עובר בלי שאיזה נהג יצפור ויצעק לעברי, "איך זה ללכת עם מעבר חציה?"

הילדים אמרו שחייבים לתת לה שם, אבל לא הצלחנו להחליט. איך קוראים לזברת פוני? הילדה הקטנה הציעה לקרוא לה שלגייה, והגדול שלי רצה לקרוא לה זֶפְרִי. טוב, הוא מעולם לא קיבל כאמת את זה שהיא תגור אֶתוּ בחדר.

ירדתי לתיבת הדואר להביא את העיתון, והשליח של הפיצה הגיע בדיוק למשפחת חזונצ'יק. "יש לך רעיון לִשֵּם לזברת פוני?" שאלתי בהיסוס־מה.

השליח בהה בי, חשב קצת ואמר שאין לו שום רעיון. הוא הוסיף ואמר שהוא יודע שיש כאלה שקוראים לחיית המחמד שלהם על שם החברה הראשונה או הבחורה הראשונה שזרקה אותם. מעין תיקון.

בפסח האחרון נסענו כולנו לקבור את גולדה. זה לא היה קל. לך תכניס זברת פוני לתא המטען של מיצובישי שנת 94', אפילו שהיא סטיישן.

הגדול שלי עשה טובה שבכלל הצטרף. הוא אמר שלולא שילבנו טיול ג'יפים הוא לא היה בא. לפחות הצלחת לחנך אותו לטיפה של פְּנוּת. אחר כך הוא נרדם, לא לפני שביקש שנעיר אותו כשהכול יסתיים. הקטנה בכתה כל הדרך, בכי חרישי עם משיכות תכופות באף תוך שהיא מביטה באלבום התמונות שהכינה. היא רצתה שנניח את האלבום בקבר של גולדה.

כמה ימים קודם לכן, ממש במקרה מצאתי את הפתק של החבר של החבר מהמילואים בחולצה שעמדה בכביסה צבעונית. לא תאמינו, אבל הפתק נשאר שלם אחרי הכביסה, גולדה לא. מאז בלעה גולדה את בורג הפלסטיק ההוא, גם הכביסה הלבנה כבר לא נראית אותו הדבר. החבר של החבר המליץ שנרים טלפון כשאנחנו מגיעים לאזור המושב, והוא כבר יכין את הבור עם הטרקטור-שופל שלו. עניין של חמש דקות.

הגדול התעורר והתחיל לשגע את הקטנה בסיפורים שלו. הוא סיפר לה שכל מעבר חציה שהיא רואה בדרך הוא למעשה מקום שהייתה בו תאונה, ודרסו בו זכרת פוני. הוא אמר לה שבגלל זה במקום לפנות את הזברה, בא שופל ומשטיח אותה למעבר חציה ומוריד לה את הראש, כדי ללמד את הילדים להיזהר בכביש. הוא אמר שככה ילדים לומדים לא לחצות כביש בלי להביט שמאלה וימינה.

הקטנה עברה לבכי קולני.

“תעצור רגע בצד,“ סיננה אשתי ברשמיות לא מוכרת. האמת, שגם אני הרגשתי פתאום בחילה נוראה. אשתי יצאה החוצה וצעדה מסביב לרכב. זאת הייתה הפעם הראשונה שהיא נתנה לגדול סטירה.

* יצירה זו הופיעה בגיליון 9 - “פרדות”

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...

גיליון מס' 11 של "מוטיב" יראה אור בעוד כחודש ונושאו: **אִמְץ וּתְעַדָּה**.
אתם כבר מוזמנים לשלוח אלינו את יצירותיכם בנושא זה לכתובת הדואר
האלקטרוני **info@motiv-magazine.co.il**
נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר – שירים מנוקדים וסיפורים קצרים
עד 550 מילה.

תודה
אלירן ויאיר

מייסד ועורך: אלירן דין | עורך אחראי: יאיר בן-חור
גרפיקה: אלירן דין

עקבו אחרינו גם בפייסבוק /motiv.magazine